

det ene, at Grundloven indeholder 2 Maaneder for Rigsdagens Varighed, og det andet, at der i Valgloven indeholdes en Forudsætning om, at Rigsdagen kunde blive færdig i 4 Maaneder (Conseilspræsidenten: 3 Maaneder). Nu vel, 3 Maaneder, det gjør ingen Forskjel paa Resultatet, begge Argumentter have kun theoretisk, juridisk Betydning. Hvis Meningen havde været at staffe at vide, hvad Lovgiveren dengang mente vilde være tilstrækkeligt, vilde det kunne have en vis psykologisk Interesse, fordi man saa deraf kunde se, hvor længe en saadan Jurist var fra at forstaa Virkeligheden. Den Interesse har det ganske vist, men da jeg ikke nærer nogen Tvivl om, at Juristerne meget ofte have det Held med sig, veed jeg ikke, hvorfor vi skulle have det Argument til. Og hvilken Vægt har overhovedet den Slags Bestemmelser i Valgloven og Forsatningen, naar vi Alle vide, at de i Grunden ere gaaede over fra gammel Tid af, navnlig 2 Maaneders Bestemmelsen, der stod i Grundloven af 1849, da man ikke havde Begreb om, hvor længe en Rigsdag var nødt til at arbejde, og som saa ligesom saa meget Andet fra Grundloven af 1849 gik over til Grundloven af 1866, fordi man vilde røre saa lidt som muligt ved den oprindelige Grundlov. Den Slags Bestemmelser kan man altsaa ikke bruge som Argumenter. Vil man vide, om der virkelig er Tid for Rigsdagen til at gjøre sit Arbejde færdigt i $3\frac{1}{2}$ Maaned, saa maa man undersøge, hvor lang Tid Rigsdagen faktisk har brugt siden 1849 til nu, og det er da saa heldigt, at der netop foreligger en officiel Bearbejdelse deraf, der er udført af den da-værende Formand i Folkethinget, Krabbe, i 1870—71. Den findes i Folkethingstidenden for det Aar, Sp. 7401. Det fremgaar af denne Meddelelse, at Varigheden af Samlingerne fra 1850—55 og fra 1866—70 har været følgende. I 1850 varede Samlingen i 150 Dage, næste Aar i 172 Dage, næste Aar igjen 168 Dage, i 1853 183 Dage, i 1854 174 Dage og i 1855 126 Dage. Der-efter følge saa Samlingerne efter Fællesforsamlingens Indførelse, men i de Aar, for hvilke der var en dobbelt Lovgivningsmagt i Landet, spiller naturligvis Samlingernes Varighed ikke nogen Rolle for det Formaal, vi her have; jeg skal blot bemærke, at Sam-

lingernes Varighed naturligvis var betydelig kortere. Efter 1866 viser det sig, at Samlingernes Længde har været følgende. I 1866—67: 243 Dage, i 1867—68: 167 Dage, i 1868—69: 146 Dage og i 1869—70: 217 Dage. Jeg vil samtidig gjøre opmærksom paa, at i alle disse Aar havde Høire Flertallet, saa at der altsaa ikke kan paalægges den nuværende Opposition noget som helst Ansvar i saa Henseende, det til først Flertallet efter 1870. Altsaa indtil 1870 er det, som den ærede Minister og hans Venner dog ville erkende, god Praxis. Hvorledes forholde sig nu disse Tal til det, der nu stilles op som et forlangende fra den ærede Ministers Side? Gjennemsnittet af Varigheden for de foregaaende Rigsdagsamlinger, som jeg har nævnt, er 175 Dage. Den Samling, der har været længst, er Samlingen 1866, der havde 242 Dage, og dernæst kommer Samlingen 1869—70, der har 217 Dage. Den korteste Samling var i 1860, den varede kun 150 Dage. Hvad er det, der nu forlanges af os? Der forlanges nu fra den ærede Ministers Side, at vi under særlig væsentlige politiske Forhold skulle kunne blive færdige i $3\frac{1}{2}$ Maaned. 3 Gange 30 Dage er 90 Dage, og lægger jeg 15 Dage til, bliver det i alt 105 Dage. Vi skulle i særlig væsentlige Tider med stort Stof, mange Lovforslag og en stor omfattende Finantsloov og med en Finantsloovs-Praxis, som alle Barrierer have været med til at uddanne, kunne blive færdige paa 105 Dage, naar ingen Rigsdagsamling tidligere har været kortere end 150 Dage. Jeg tror, at det er en saa urimelig Paastand, at dersom den ærede Minister havde set Samlingernes Længde efter, inden han opstillede den, vilde han ikke have gjort det. En saadan Paastand kan ikke engang støttes af de allerbedste, juridiske Beviser i Valgloven og Grundloven, thi den strider aldeles imod den historiske Udvikling, som vi have levet under. Smidlertid er det jo ikke værdt at strides om det Spørgsmaal mere. Det, der er langt vigtigere, er at faae at vide, hvad denne Samling skal anvendes til, og hvad Regeringens Hensigt har været i saa Henseende. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Regeringen handler ret eller ikke ret ved først efterhaanden i Samlingens Løb at stille sine Forslag til Finantsloven op. Jeg har egent-